

Sygn. akt IX Ka 868/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Sędziowie: SO Aleksandra Babilon- Domagała (spr.)

SO Klaudiusz Senator

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2013 roku

sprawy D. B.

oskarżonego o przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art.291 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 9 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 942/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego D. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 868/13

UZASADNIENIE

D. B. oskarżony został o to, że;

I. w czasie od 2009r. daty bliżej nie ustalonej do dnia 03 kwietnia 2012r. w miejscowości W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej 24 -krotnie sprzedał G. P. nie mniej niż 480 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, za łączną kwotę nie mniejszą niż 11040 zł., tj. o przestępstwo z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w miesiącu lutym 2012r. daty dokładnej nie ustalonej w S. wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprzedał B. G. 1 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za kwotę 40 zł. tj. o przestępstwo z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w miesiącu marcu 2012 roku daty bliżej nie ustalono nabył nawigację satelitarną marki T. o wartości 500 zł pochodzącą z przestępstwa czym działał na szkodę K. i B. S., tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk.

IV. w okresie czasu od roku 2011 dat bliżej nie ustalonych do dnia 3 kwietnia 2012r. w S., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył 7 sztuk opakowań z opaskami samozaciskowymi i 45 sztuk tarcz ściernych o łącznej wartości 362,50 zł. uzyskanych za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk. w zw. z art. 12 kk.

V. w dacie bliżej nie określonej do dnia 03 kwietnia 2012r. w S. usunął z samochodu marki V. (...) oryginalne pole numeryczne VIN pojazdu, a następnie wspawał do przegrody komory wlotu powietrza wycięty fragment przegrody z polem numerycznym (...), a także usunął dodatkowe nietrwale nośniki informacji o numerze VIN i numerze PKN, tj. o przestępstwo z art. 306 kk.,

VI. w roku 2011 daty dokładnej nie ustalono w K. nabył silnik samochodowy o nieustalonej wartości i nr (...), uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę L. P., tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Starachowicach wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2013r. sygn. akt II K 942/12 orzekł, co następuje;

I. w ramach czynu zarzucanego w akcie oskarżenia w pkt. I uznał D. B. za winnego tego że w okresie czasu od połowy 2009 roku do końca marca 2012 roku dat dokładnie nie ustalono w miejscowości W. gm. P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz celem osiągnięcia korzyści majątkowej 24 razy udzielił G. P. środek psychotropowy w postaci amfetaminy, każdorazowo po 20 gram za kwotę 23 zł za 1 gram, to jest łącznie udzielił G. P. 480 gram tego środka za łączną kwotę 11.040 zł, to jest uznał D. B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk. i za ten czyn na podstawie art. 59 ust 1 tej ustawy wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

II. w ramach czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia uznał D. B. za winnego tego, że na przełomie lutego i marca 2012 roku w S. działając celem osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił B. G. 1 gram środka psychotropowego w postaci amfetaminy za kwotę 40 zł, tj. przestępstwa z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie art. 59 ust 1 tej ustawy wymierzył mu karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności,

III. D. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo, które zakwalifikował jako wypadek mniejszej wagi z art. 291 § 1 i 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 291 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. w ramach czynu zarzucanego w pkt. IV aktu oskarżenia uznał D. B. za winnego tego, że:

- na przełomie sierpnia i listopada 2011 roku daty dokładnej nie ustalono w S. nabył od nieustalonej osoby 25 sztuk tarcz ściernych typu granat firmy (...) o wartości 212,75 zł. wiedząc, że pochodzą one z kradzieży na szkodę Mań (...) w S., tj. wykroczenia z art. 122 § 1 kw.,
- na przełomie sierpnia i listopada 2011 roku daty dokładnej nie ustalono w S. nabył od nieustalonej osoby 25 sztuk tarcz ściernych typu granat firmy (...) o wartości 212,75 zł. wiedząc, że pochodzą one z kradzieży na szkodę Mań (...) w S., tj. wykroczenia z art. 122 § 1 kw.,
- na przełomie sierpnia i listopada 2011 roku daty bliżej nie ustalono w S. nabył od nieustalonej osoby 3 opakowania opasek firmy (...) (365-7,6 mm) o wartości 51 zł wiedząc, że pochodzą one z kradzieży na szkodę M. (...) w S., tj. wykroczenia z art. 122 § 1 kw.,
- w lutym 2012 roku w S. daty dokładnej nie ustalono w S. nabył od nieustalonej osoby 4 opakowania opasek firmy (...) (390-4,7 mm) o wartości 64 zł wiedząc, że pochodzą one z kradzieży na szkodę M. (...) w S., tj. wykroczenia z art. 122 § 1 kw i za te czyny na podstawie art. 122 § 1 kw w zw. z art. 19 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu łączną karę 30 (trzydzieści) dni aresztu,

V. D. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia ustalając, że popełnił go pomiędzy listopadem 2011 roku a 03 kwietnia 2012 roku, stanowiącego przestępstwo z art. 306 kk i za ten czyn na podstawie art. 306 kk wymierzył mu karę 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 kpk uniewinnił D. B. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia,

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa w pkt. I, II, III i V wyroku orzekł wobec D. B. łączną karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 45 § 1 i 6 kk orzekł wobec D. B. za czyn z pkt. I wyroku tytułem środka karnego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa, poprzez zapłatę, na rzecz Skarbu Państwa kwoty 11040 zł.

IX. na podstawie art. 45 § 1 i 6 kk orzekł wobec D. B. za czyn z pkt. II wyroku tytułem środka karnego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa, poprzez zapłatę, na rzecz Skarbu Państwa kwoty 40 zł.

X. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił M. (...) w S. dowody rzeczowe opisane w pkt. 5, 6 i 7 wykazu dowodów k-220 akt,

XI. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił D. B. dowody rzeczowe opisane w pkt. 1, 2, 3, 4 i 8 wykazu dowodów k-220 akt.,

XII. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił L. P. dowód rzeczowy opisany w pkt. 9 wykazu dowodów k-220 akt,

XIII. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. VI wyroku kosztami procesu obciążył Skarb Państwa

XIV. zasądził od D. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1490,13 zł (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt i 13/100) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 300 zł (trzysta) opłaty.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości - za wyjątkiem punktu V i VI.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie dotyczącym punktu I wyroku na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk – obrazę przepisu postępowania karnego tj. art. 7 kpk oraz art. 192 §7 kpk polegającą na sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego - w której Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadka G. P. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, pomimo że w świetle zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, zachodzą istotne wątpliwości, co do ich prawdziwości, autentyczności oraz co do tego, że zostały one złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi - który to błąd miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku

2. w zakresie dotyczącym punktu I wyroku na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk - obrazę przepisu postępowania karnego tj. art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości - które to wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd powinien był powziąć albowiem zeznania świadka G. P. złożone w toku postępowania przygotowawczego zostały złożone bez obecności biegłego lekarza lub psychologa w sytuacji, gdy istniały wątpliwości, co do stanu psychicznego tego świadka (art. 192 §2 kpk), który to błąd miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

3. w zakresie dotyczącym pkt. I wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 kpk - obrazę przepisów postępowania karnego tj. art. 6 kpk w zw. z art. 171 § 2 kpk poprzez bezzasadne uchylene pytania obrońcy zadanego biegłej, co miało wpływ na ustalenie autentyczności zeznań świadka G. P., który to błąd miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku

4. w zakresie dotyczącym punktu II wyroku, na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk - obrazę przepisu postępowania karnego tj. art. 7 kpk oraz art. 192 § 7 kpk polegającą na sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego - w której Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadka B. G., pomimo że zeznania te na wiarę nie zasługują, albowiem są niepełne i nielogiczne zaś świadek składając je miał wyłącznie na celu złagodzenie własnej odpowiedzialności karnej - co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia czynu - który to błąd miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku

5. w zakresie dotyczącym pkt. III, IV wyroku na podstawie art. 438 pkt. 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony miał świadomość, co do przestępczego pochodzenia opisanych w tych punktach rzeczy - a tym samym błędne przypisanie oskarżonemu działania umyślnego - który to błąd miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł w zakresie punktu I, II, III, IV wyroku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy zarzutów w pkt. 1- 4, na podstawie art. 438 pkt. 4 zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco surowość wymierzonej kary łącznej poprzez niezastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary łącznej i z uwagi na powyższy zarzut wniósł o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności przy ustaleniu okresu próby na 5 lat;

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jawi się jako oczywiście bezzasadna. Oznacza to, że brak jest podstaw do uznania podniesionych w niej zarzutów oraz uwzględnienia zawartych w niej wniosków.

Przede wszystkim wskazać należy, iż analiza akt przedmiotowej sprawy wraz z pisemnym uzasadnieniem wyroku prowadzi do wniosku, że sposób procedowania Sądu I instancji był prawidłowy. Przeprowadzone zostały wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy zgromadził kompletny i rzetelny materiał dowodowy, który poddał kompleksowej ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza w żaden sposób nie może być uznana za jednostronną czy też nielogiczną.

Sąd Rejonowy wskazał precyzyjnie w uzasadnieniu orzeczenia w oparciu o jakie dowody ustalony został stan faktyczny oraz z jakich przyczyn uwzględnił w całości lub w części poszczególne dowody.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego stwierdzić należy, iż nie stanowią one merytorycznych argumentów, które mogłyby skutkować wzruszeniem orzeczenia Sądu Rejonowego.

W zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt IV zaskarżonego wyroku wykroczenia z art. 122 § 1 kw oraz przypisanego mu w pkt III wyroku przestępstwa z art. 291 § 1 kk Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy wykazał, iż oskarżony nabył z pełną świadomością rzeczy pochodzące z kradzieży.

Dokonując w tym zakresie ustaleń precyzyjnie przeanalizował Sąd I instancji wyjaśnienia oskarżonego oraz świadków, a także posiłkował się opinią biegłego K. G.. Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego D. B., w zakresie w jakim dotyczą one zakupu tarcz ściernych oraz opasek, wskazał na ich niekonsekwencję. Przy tym jednak zasadnie wskazał na fakt, iż w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił, iż przedmioty te nabył w trzech transzach, przy czym dwa razy od pracowników M. (...) i w tym zakresie jego wyjaśnienia można było uznać za wiarygodne. Odnosząc się do takiej oceny wskazać należy, iż przemawia za nią fakt, iż były to właśnie pierwsze i najbardziej spontaniczne wyjaśnienia oskarżonego, co niewątpliwie przyczynia się do ich pozytywnego zweryfikowania. Zaznaczyć należy, iż niebagatelne znaczenie dla ustaleń faktycznych miała opinia biegłego, który w

sposób jednoznaczny wskazał na fakt, iż wyroby te nie są dostępne powszechnie i nie trafiają do sieci handlowych ani odbiorców indywidualnych.

Całkowicie gołosłowny i nie poparty żadnymi merytorycznymi argumentami jest zarzut skarżącego, iż tarcze oraz opaski mogły być sprzedawane legalnie na rynku wtórnym. Jednoznacznie nie potwierdza takiej możliwości opinia biegłego, z której wynika, iż jedyny dystrybutor tych przedmiotów dostarcza je bezpośrednio do wytwórców – odbiorców końcowych, w tym zakładów (...) w S..

Nie budzą również wątpliwości ustalenia faktyczne w zakresie czynu z art. 291 § 1 i 2 kpk przypisanego oskarżonemu. Trafnie i w tym zakresie Sąd Rejonowy dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego, wykazując, iż stanowią one nieudolną linię obrony. Analiza treści wyjaśnień oskarżonego (w których ostatecznie nie potrafił on opisać okoliczności nabycia nawigacji) w powiązaniu z bezsprzecznym faktem, iż przedmiotowa nawigacja pochodziła z włamania oraz z faktem, iż nabyta ona została przez oskarżonego bez opakowania i innych elementów świadczących o jej legalnym pochodzeniu w świetle logicznego rozumowania nie pozwala przyjąć, iż oskarżony nie zdawał sobie sprawy z pochodzenia zakupionego przedmiotu, zwłaszcza, jeśli wziąć po uwagę sprzeczne, zmienne, a wręcz wykrętne jego wyjaśnienia w tej części.

Bezpodstawne jest więc twierdzenie skarżącego, iż tylko i wyłącznie na podstawie tego, że oskarżony nabył nawigację bez opakowania stwierdzono, iż był on świadomy jej pochodzenia (por. rozważania Sądu Rejonowego k. 348-349).

Nie budzą jakichkolwiek wątpliwości ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II zaskarżonego wyroku tj. przestępstw stypizowanych w art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W pełni zasadnie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka B. G., wskazując, iż nie miał on motywu aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Nieuzasadnione jest twierdzenie skarżącego, iż świadek B. G. składając zeznania zmierzał jedynie do umniejszenia własnej odpowiedzialności, a jego zeznania nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia w sposób prawidłowy wskazał, iż z relacjami B. G. korespondują, zasadnie uznane za wiarygodne, zeznania świadka G. P. (złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie w sprawie II K 893/12) i potwierdzają, że oskarżony trudnił się handlem amfetaminą. Brak jest jakichkolwiek obiektywnych i logicznych podstaw do stwierdzenia, iż B. G. swoimi zeznaniami chciał poprawić swoją sytuację, nie wskazuje ich także skarżący, a jedynie w sposób gołosłowny przywołuje taki zarzut. Złożenie przez świadka B. G. zeznań obciążających oskarżonego w żaden sposób nie uwalniało go, ani też nie umniejszało jego odpowiedzialności. B. G. poniósł konsekwencje prawne związane z posiadaniem narkotyków.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii oceny jako wiarygodne relacji świadka G. P. składanych w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie w sprawie II K 893/12. W zakresie oceny wiarygodności świadka dokonana została prawidłowa weryfikacja kolejnych zeznań składanych przez G. P. i uwidoczniła została ich tendencja stopniowej zmiany na korzyść oskarżonego. Nadto oceniając wiarygodność świadka, w sposób prawidłowy Sąd Rejonowy posiłkował się specjalistyczną wiedzą biegłych psychiatrów dotyczącą poczytalności G. P. oraz zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego zdarzeń. Biegli stwierdzili w sposób jednoznaczny, iż w zakresie stanu psychicznego i rozwoju umysłowego posiadał on zdolność postrzegania i odtwarzania. Opinie biegłych nie budzą zastrzeżeń.

W tym miejscu wskazać należy na niezasadność stawianego przez obrońcę zarzutu obrazu przepisów postępowania poprzez bezzasadne uchylenie pytania obrońcy zadanego biegłej. Pytanie obrońcy dotyczyło oceny sposobu formułowania wypowiedzi świadka w odczytywanych zeznaniach oraz na rozprawie. Adresatem takiego pytania mógł być raczej lingwista a nie biegła psychiatra opiniująca na temat stanu zdrowia psychicznego świadka. Skarżący w sposób bezpodstawny stara się zdyskredytować zeznania świadka poprzez twierdzenie, iż w zeznaniach z postępowania przygotowawczego widnieją stwierdzenia wręcz kopiujące treść aktu oskarżenia. Dokonując kontrolnej analizy przedmiotowej sprawy w sposób bezspreczny stwierdzić należy, iż sposób formułowania wypowiedzi świadka w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie, w żaden znaczący sposób nie odbiega od siebie i nie daje podstaw do ich kwestionowania na tylko takiej podstawie. Podkreślić należy przy tym, iż jak wiadomo zeznania

świadców utrwalane w protokole podlegają pewnej rekompozycji. Chodzi tu przede wszystkim o specyfikę języka potocznego, który wymaga transponowania do protokołu.

W pełni trafnie Sąd Rejonowy odniósł się także do faktu zabezpieczenia u G. P. słoika z zawartością 13 g środka odurzającego jak również do podawanej przez G. P. ceny za jaką nabywał on narkotyki. Logiczne są w tym zakresie wnioski Sądu Rejonowego, iż stwierdzona ilość narkotyków u G. P. i wskazywana cena zakupu (słusznie uznana za charakterystyczną dla handlu większymi ilościami ze stałymi klientami) świadczą o stałości transakcji dokonywanych pomiędzy oskarżonym D. B. a G. P.. Na tym tle bezpodstawny jest zarzut skarżącego, iż nie sposób zapamiętać dokładnej ilości zakupionego towaru na przestrzeni czasu objętego zarzutem. Stanowisko takie jest nielogiczne, albowiem stałość kontaktów oraz stała ustalona ilość dostarczanych narkotyków wręcz przeciwnie, pozwala na łatwe zapamiętanie takich faktów. Nadto zwrócić należy uwagę, iż biegła R. P. opiniując na temat G. P. wskazała, iż świadek posiada intelekt mieszczący się w normie i, co przywoływano już wyżej, nie miał w żaden sposób zaburzonych zdolności spostrzegania i odtwarzania.

Biegła mimo, iż opiniowała na temat stanu psychicznego świadka w chwili rozprawy, w sposób precyzyjny wskazała, iż u pacjentów stale zażywających leki jak i stosujących środki psychoaktywne wytwarza się pewien stan psychoadaptacji. Oznacza to, iż leczona schizofrenia, na jaką cierpi świadek, pozwala na prawidłowe funkcjonowanie i tylko i wyłącznie od postawy świadka zależy wartość jego wypowiedzi, którą w kontekście całości zgromadzonego materiału dowodowego ocenia Sąd. Nadto biegła wskazała, iż branie leków przez pacjenta zabezpiecza jego prawidłowe funkcjonowanie nawet gdyby przestał je przez jakiś czas przyjmować. Biegła potwierdziła także wiarygodność relacji świadka w zakresie, w jakim wskazywał on na fakt zażywania amfetaminy i jej wzajemnego oddziaływania z przyjmowanymi przez niego lekami. Bezsprzeczne jest, iż amfetamina jedynie niwelowała spowalniające oddziaływanie leków.

Przy ocenie zeznań świadka G. P. należy wziąć pod uwagę także fakt konsekwentnych zeznań składanych przez T. P. (1), w których podał on, że jego brat G. P. zażywał narkotyki uzyskane od oskarżonego. Przy tym słusznie Sąd Rejonowy wskazał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań T. P. (1). Również obrońca oskarżonego próbując zakwestionować zeznania tego świadka nie podaje żadnych logicznych i merytorycznych argumentów, które podważyłyby wiarygodność relacji wymienionego (T. P.).

Znamienny dla oceny wiarygodności zeznań świadka G. P. jest także fakt, iż korespondują z nimi zasadnie uznane za wiarygodne zeznania B. G., którego relacja potwierdza, iż oskarżony trudnił się handlem narkotykami.

Odnosnie oceny wiarygodności zeznań świadka G. P. konieczne jest także wskazanie jeszcze jednego aspektu jaki wyłania się z opinii biegłej R. P.. Na chwilę opiniowania na rozprawie wskazała ona, iż świadek pozostawał w dobrym kontakcie, był rzeczowy, pamiętał zeznania i udzielał wymijających odpowiedzi zasłaniając się niepamięcią, co wskazywało na postawę obroną charakterystyczną dla każdego człowieka. Okoliczność ta, w kontekście całości zgromadzonego materiału dowodowego, prawidłowo oceniona została przez Sąd Rejonowy jako chęć pomocy oskarżonemu.

Bezpodstawny jest zarzut skarżącego, iż istnieją wątpliwości co do wiarygodności zeznań świadka G. P. z uwagi na to, iż zostały one złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Skarżący podnosząc zarzut braku swobody wypowiedzi świadka wskazuje na jego chorobę jak również na fakt jego uzależnienia od środków odurzających. Sugerując naruszenie art. 171 § 7 kpk skarżący nie dostrzega, iż zgodnie z treścią tego przepisu nie mogą stanowić dowodu wyjaśnienia, zeznania oraz oświadczenia, złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi lub uzyskane wbrew zakazom wymienionym w § 5 tj. wbrew zakazowi wpływania na wypowiedzi osoby przesłuchiwanej za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej oraz stosowanie hipnozy albo środków chemicznych lub technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej albo mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem. Powołana norma skierowana jest do organów prowadzących postępowanie, a na gruncie przedmiotowej sprawy w żaden sposób nie można twierdzić, iż na którymkolwiek z etapów postępowania

doszło do złamania tychże zakazów tj. że organy ścigania stosowały względem wymienionego przymusu, groźby lub środki chemiczne (techniczne) celem uzyskania od niego relacji o pożądanej przez te organy treści.

Natomiast stan psychiczny osoby przesłuchiwanej, w którym decyduje się na złożenie określonej treści wyjaśnień czy też zeznań, bez oddziaływania osób trzecich środkami przymusu fizycznego lub innymi, nie stanowi okoliczności uzasadniającej przyjęcie, że zachodziły warunki ograniczające swobodę wypowiedzi. Podstawą wniosku o przeprowadzenie czynności procesowej określonej w art. 192 § 2 kpk mogą być wyłącznie okoliczności uzasadniające podejrzenie istnienia wskazanego w tych przepisach stanu obniżającego zdolność relacjonowania faktów.

Nie można jednak na gruncie przedmiotowej sprawy uznać za uprawniony zarzut, iż zeznania świadka G. P. złożone w postępowaniu przygotowawczym nie mogą stanowić dowodu gdyż odebrano je bez udziału biegłego lekarza lub psychologa w sytuacji wątpliwości co do stanu psychicznego świadka. Sam fakt leczenia psychiatrycznego świadka nie uzasadnia konieczności jego przesłuchania z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie jest to jednak zarzut do Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy dostrzega tu pewne zaniechanie, ale ze strony organów prowadzących postępowanie przygotowawcze, które posiadały informację odnośnie tego, że świadek leczy się psychiatrycznie i zażywa narkotyki. Fakt przesłuchania wymienionego bez udziału lekarza psychiatry (psychologa) nie powoduje jednak automatycznego, obligatoryjnego odrzucenia zeznań składanych przez świadka G. P. w postępowaniu przygotowawczym.

W toku dalszego postępowania w sposób jednoznaczny, opierając się na opiniach biegłych, ustalono stan psychiczny świadka oraz jego zdolność postrzegania i odtwarzania, które to nie budziły wątpliwości.

Podkreślić należy, iż w postępowaniu przed Sądem świadek został przesłuchany z udziałem biegłej psycholog, która w sposób jednoznaczny wypowiedziała się co do stanu psychicznego oskarżonego z chwili opiniowania, ale i również wskazała na pewne jego cechy pozwalające wnioskować na temat zeznań jakie składał on w postępowaniu przygotowawczym. Mianowicie chodzi o stwierdzony przez biegłą stan psychoadaptacji świadka spowodowany przyjmowaniem przez niego leków, a który to umożliwiał mu prawidłowe funkcjonowanie. Na tym tle brak jest podstaw do stwierdzenia ograniczenia swobody wypowiedzi świadka z uwagi na to, iż dwa dni przed przesłuchaniem, jak twierdził, zażył amfetaminę. Od momentu jej zażycia do czasu przesłuchania minęły bowiem dwie doby, i nie można przyjąć w świetle logicznego rozumowania, iż przez taki czas utrzymywałoby się działanie substancji psychoaktywnej. Przy tym ani z protokołu przesłuchania ani z treści składanych zeznań nie wynika, iż świadek zachowywałby się w jakikolwiek nietypowy, odbiegający od normy sposób.

Dokonane ustalenia pozwoliły na prawidłowe odniesienie się i ocenę zeznań świadka G. P. składanych zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem, w kontekście całości zabezpieczonego materiału dowodowego.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Mając na uwadze, że ocena kompletnego materiału dowodowego dokonana została w oparciu o zasadę prawa procesowego wyrażoną w art. 7 kpk, niezasadnym jest zarzut dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych. Błąd taki jest możliwy tylko w sytuacji rozstrzygnięcia sprawy na podstawie niepełnego materiału dowodowego ocenionego wbrew zasadom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, albowiem jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich jej okoliczności oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku, co ma miejsce w niniejszej sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13.11.2008r., II AKa 176/03, Prokuratura i Prawo 2009/5/37).

Nie można również mówić w przedmiotowej sprawie o naruszeniu przez Sąd zasady *in dubio pro reo*. Wyrażona w art. 5 § 2 kpk zasada nie może ograniczać innej zasady prawa procesowego, a mianowicie swobodnej oceny dowodów. Tak więc rozstrzygać wątpliwości na korzyść oskarżonego należy dopiero w sytuacji, kiedy istnieją one po dokonaniu ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów. W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał

dowodowy pozwolił jednak na dokonanie racjonalnej swobodnej oceny dowodów, która nie rodzi zastrzeżeń, co do istnienia wątpliwości, które należałoby wobec braku możliwości ich wyjaśnienia, rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Nie budzi również zastrzeżeń ocena prawno karna czynów oskarżonego. Przeanalizowane zostały prawidłowo wszystkie ustalenia faktyczne, które odzwierciedlone zostały w kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonemu.

Na aprobatę zasługują też orzeczone w stosunku do oskarżonego D. B. kary jednostkowe jak i wymiar kary łącznej pozbawienia wolności. W sposób adekwatny orzeczone kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego oraz stopień jego winy.

Trafnie analizując wszystkie okoliczności czynów, Sąd Rejonowy uznał, iż po stronie oskarżonego brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących. Występuje natomiast, obok innych, okoliczność obciążająca, która nie mogła pozostać bez wpływu na wymiar i rodzaj kary, a dotycząca wcześniejszej karalności oskarżonego.

Analiza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy potwierdza, iż żadna z okoliczności czynów popełnionych przez oskarżonego D. B. nie została pominięta i wszystkie one zostały w sposób właściwy uwzględnione.

Zasadne jest stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie wymiaru kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Właściwie uwzględniony został w tym zakresie bliski związek podmiotowo – przedmiotowy przypisanych oskarżonemu czynów, jak również bliski związek czasowy popełnionych przestępstw.

Tak ukształtowany wymiar łącznej kary pozbawienia wolności jest właściwą reakcją na zachowanie oskarżonego, zapewnia realizację jej celów wychowawczych jak i zapobiegawczych, a także nie pozostaje bez wpływu na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Podkreślić również należy, iż adekwatnie wymierzone zostały w stosunku do oskarżonego środki karne w postaci przypadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej pozyskanej w związku z popełnieniem czynów z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa kwoty 11040 złotych (za czyn z pkt I wyroku) oraz 40 złotych (za czyn z pkt II wyroku). Wzmacniają one represję karną, a przede wszystkim aspekt wychowawczy kary. Orzeczone środki karne pozwolą oskarżonemu na pełniejsze uświadomienie naganności jego postępowania.

W pełni zasadnie Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, iż brak jest wobec oskarżonego przesłanek przemawiających za zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawiania wolności. Słusznie uwzględniono w tej części uprzednią karalność oskarżonego (3 – krotne skazania, w tym za występki przeciwko mieniu i przeciwko dokumentom, za które wymierzono podsądnemu kary o charakterze wolnościowym) oraz brak jakichkolwiek okoliczności wskazujących, iż warunki i właściwości osobiste oskarżonego pozwoliłyby na realizację celów kary w warunkach środka probacyjnego. Podkreślić należy, iż poprzez wcześniejsze orzekanie wobec oskarżonego kar wolnościowych dawano mu w pewien sposób szansę na zmianę swojego postępowania bez konieczności izolacji, którą to szansę podsądnemu zaprzepaścił i popełniając kolejne przestępstwa dał wyraz swojej niepoprawności, co skutkowało uzasadnionym wnioskiem o nieskuteczności uprzednio orzekanych wobec niego kar wolnościowych.

Całokształt okoliczności dotyczących oskarżonego w żaden sposób nie pozwala na sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Kuriozalnym, przy zarzucie rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary, jest argument skarżącego, iż z uwagi na to, że oskarżony nie był uprzednio skazany z czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii okoliczność ta winna być traktowana jako łagodząca.

Uprzednia karalność oskarżonego, bez względu za jakie czyny, świadczy bowiem o tym, iż wkroczył on na złą drogę i nie wyciąga on żadnych wniosków, w dalszym ciągu lekceważąc obowiązujący porządek prawny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk uznając, iż aktualna sytuacja materialna podsądnego (przy uwzględnieniu orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności) nie pozwala na uiszczenie przezeń kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

SSO A. Babilon – Domagała SSO A. Zarzycki SSO K. Senator